

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Tost/48/2018
Identifikačné číslo spisu: 9518100034
Dátum vydania rozhodnutia: 3. decembra 2018
Meno a priezvisko: JUDr. Pavol Farkaš
Funkcia:
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:9518100034.4

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Farkaša a sudcov JUDr. Dany Wänkeovej a JUDr. Patrika Príbelského, PhD., v trestnej veci proti obžalovanému H. F., pre obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1, ods. 2 písm. f) Tr. zák. a prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zák., na neverejnom zasadnutí konanom 03. decembra 2018 v Bratislave o sťažnosti obžalovaného H. F., nar. XX. S. XXXX, proti uzneseniu Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracovisko v Banskej Bystrici z 29. októbra 2018, sp. zn. BB-4T/6/2018, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. sťažnosť obžalovaného H. F. s a zamietla.

O d ô v o d n e n i e

Špecializovaný trestný súd uznesením z 29. októbra 2018, sp. zn. BB-4T/6/2018, podľa § 72 ods. 1 písm. b), § 79 ods. 3 Tr. por. poriadku zamietol žiadosť obžalovaného H. F. o prepustenie z väzby na slobodu. Zároveň § 72 ods. 1 písm. b), § 80 ods. 1 písm. b), ods. 2 Tr. por. neprijal písomný sľub obžalovaného zo dňa 09. októbra 2018 ako náhradu za väzbu a podľa § 72 ods. 1 písm. b), § 80 ods. 1 písm. c), ods. 2 Tr. por. väzbu obžalovaného nenahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka. Proti tomuto uzneseniu podal obžalovaný H. F. ihneď po vyhlásení uznesenia sťažnosť. V jej dôvodoch uviedol, že sa nikdy nedopustil skutku, ktorý sa mu kladie za vinu, a preto neexistujú ani dôvody útekovvej väzby. Počas svojho zadržania a predvádzania sa správal nenásilne a nepokúsil sa o útek. Požadoval, aby v deň jeho prepustenia z ostatného výkonu trestu odňatia slobody ho pred ústavom čakali príslušníci SIS, ktorým chcel napomôcť pri objasňovaní predmetnej trestnej činnosti. Nikdy nemal tendencie ujsť, či sa inak vyhýbať trestnému stíhaniu alebo trestu. So záverom súdu prvého stupňa, že je z hľadiska registrácie bezdomovcom, sa nestotožňuje. Jeho totožnosť je nepochybná, pričom uviedol, že v prípade prepustenia na slobodu sa bude zdržiavať na adrese K. M. č. XXX/X v X. L., čo je nehnuteľnosť, ktorú kúpil svojim synom a kde býva. V minulosti síce po ňom bolo 2-krát vyhlásené pátranie, ide však o skutočnosť 6 rokov starú a boli to nedôvodné rozhodnutia. Rozhodnutím Okresného súdu Zvolen bol v minulosti vzatý do väzby, avšak po 133 dňoch bol prepustený na slobodu a následne riadne preberal poštu. Vydanie príkazu na zatknutie v danej veci bolo účelové. Taktiež európsky zatýkač rozkaz bol Okresným súdom Nitra vydaný protizákonne, pretože sa zdržiaval na K. M. XXX/X v X. L.. Nedostal ani žiadnu výzvu zo strany Okresného súdu na nástup do výkonu trestu odňatia slobody. Ak by bol v aktuálnej trestnej veci prepustený na slobodu za

súčasného nariadenia kontroly dodržiavania prípadne uložených povinností a obmedzení, zdržiaval by sa v dome na K. M. v X. L. a jeho pohyb by bol monitorovaný. Okrem hrozby vysokého trestu v aktuálnej veci nebola zistená žiadna ďalšia konkrétna skutočnosť, ktorá by obavu z úteku odôvodňovala. Preto žiadal, aby nadriadený súd prihliadol na jeho písomný sľub. Vo vzťahu k dôvodom predstižnej - preventívnej väzby uviedol, že samotná skutočnosť, že bol v minulosti právoplatne odsúdený za trestný čin, ešte nie je dôvodom na výkon tejto väzby. Mnohé z jeho odsúdení už boli zahladené a ak by sa na ne prihliadalo, stratil by sa samotný zmysel inštitútu zahľadzenia. Jedná sa pritom o druhovo odlišnú trestnú činnosť. Tiež jeho správanie vo výkone trestu svedčí o tom, že bolo bezproblémové, bol opakovane disciplinárne odmenený. Je osobou vyššieho veku, má 60 rokov, čo samo osebe sťažuje prípadné ďalšie páchanie trestnej činnosti. Dlhodobé obmedzenie jeho osobnej slobody negatívne vplyva na jeho rodinný život, sám sa stará o dvoch synov, ktorí sú mentálne zaostalí. Tvrdenie súdu o tom, že sa bude dopúšťať trestnej činnosti je preto len nepodloženou domnienkou. Obžalovaný vo vzťahu k materiálным dôvodom väzby ďalej namietal, že skutok, za ktorý bol neprávoplatne odsúdený mu nebol preukázaný, nebol vykonaný jediný priamy dôkaz preukazujúci jeho vinu. Poukazoval na výpovede jednotlivých svedkov s tým, že sú nedôveryhodné. Výpoveď utajeného svedka je mimoriadne všeobecná, neumožňujúca jej verifikáciu. Na základe vykonaného dokazovania nie je možné vyvodiť nespochybniteľný záver, že sa žalovanej trestnej činnosti dopustil. Je stíhaný výlučne na základe abstraktnej výpovede utajeného svedka, pričom výpoveď takéhoto svedka nemôže byť výlučným dôkazom na ustálenie viny. Svedok F. podal trestné oznámenie až po piatich rokoch, pričom sa jedná o osobu z kriminálneho prostredia. Tento sa v minulosti dopustil protiprávneho konania, ktorého modus operandi korešponduje s aktuálnym skutkom. Jeho výpoveď je nekonzistentná. Namietal tiež, že o jeho vzatí do väzby rozhodoval nezákonný sudca, pretože zákonným sudcom bol JUDr. Truban, ktorý v prípravnom konaní rozhodoval o ustanovení obhajcu i o návrhu na vyšetrovanie duševného stavu. Jedine sudca, ktorý v súlade s rozvrhom práce rozhodol ako prvý, môže byť zákonným sudcom. Tiež Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 06. septembra 2018 zamietol jeho sťažnosť voči rozhodnutiu o jeho neprepustení z väzby, pričom už 05. septembra 2018, teda deň pred rozhodnutím oznámil do väznice, že jeho žiadosť bola zamietnutá. O jeho sťažnosti preto bolo rozhodované skôr, než to mohlo byť prejednané na verejnom zasadnutí. Po rozhodnutí súdu prvého stupňa vzniesol námietku zaujatosti voči celému senátu, avšak o námietke sa nekonalo s odôvodnením, že smeruje výlučne proti procesnému postupu súdu. S tým sa nestotožňuje. Senát sa totiž objektívne (teória zdania) nemôže javiť nezaujatým. Navrhol preto, aby najvyšší súd napadnuté uznesenie zrušil a prepustil ho z väzby na slobodu, prípadne prijal jeho písomný sľub a zároveň nahradil väzbu dohľadom probačného a mediačného úradníka v spojení s uložením povinností a obmedzení, ako i monitorovacím zariadením. K sťažnosti obvineného sa prokurátor písomne nevyjadril. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako nadriadený súd preskúmal na podklade vyššie uvedenej sťažnosti, ktorá bola podaná oprávnenou osobou včas, podľa § 192 ods. 1 písm. a), b) Tr. por. správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, ako i konanie predchádzajúce týmto výrokom a dospel k nasledovným zisteniam. Špecializovaný trestný súd v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica rozsudkom sp. zn. BB-4T/6/2018 zo dňa 17. septembra 2018 uznal obžalovaného H. F. za vinného zo spáchania obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1, ods. 2 písm. f) Trestného zákona a prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že od presne nezistenej doby až do novembra 2010 v X. L., okres B., navrhol K. F., aby za finančnú odmenu, ktorá mala byť tvorená podielom z majetku ukoristeného poškodenej, spoločne prepadli a usmrtili poškodenú V. F., nar. XX.XX.XXXX, pričom K. F. pri viacerých stretnutiach oboznámil s miestom plánovaného prepadu poškodenej, ukázal mu pripravené kukly, pištoľ, vápno na posypanie tela poškodenej, ako aj trasu po ktorej sa bežne presúvala domov, detailne mu popísal, ako mieni skutok spáchať, a to tak, že poškodenú omráčia, vtiahnu do domu, v ktorom ju obžalovaný neupresneným spôsobom usmrtil a z jej bytu si prisvoja peniaze od spoločnosti Provident Financial, s.r.o. ako aj predpokladanú hotovosť vo výške 20.000 až 30.000 Eur a osobné šperky, telo poškodenej mienil obžalovaný odviezť na vopred pripravené neupresnené miesto s vykopanou jamou, do ktorej telo vložia, pričom v momente, keď sa K. F. dozvedel, že poškodenú mieni obžalovaný aj usmrtiť, odmietol s ním v tomto smere spolupracovať, obžalovaný potom sám zrealizoval zámer usmrtiť poškodenú V. F. a tak sa zmocniť peňazí pochádzajúcich zo spoločnosti Provident Financial, s.r.o., ako aj finančných prostriedkov poškodenej

pochádzajúcich z predaja rodinného domu a osobných šperkov, o ktorých predpokladal, že sa v byte nachádzajú, dňa 28. marca 2011 v čase po 22.00 h poškodenú telefonicky vylákal na nezistené miesto, kde ju nezisteným spôsobom usmrtil, za použitia vonkajšieho mechanického násilia jej sečným nástrojom odčlenil hlavu od krku, poškodil tvárovú časť lebky a spôsobil trieštivé zlomeniny dlhých kostí a oblomenie koncových častí rúk a nôh, čím sledoval zámer sťažiť až úplne znemožniť identifikáciu poškodenej v prípade nájdania jej tela a vyšetrovania okolnosti smrti, prostredníctvom kľúčov poškodenej vnikol do jej bytu číslo XX nachádzajúceho sa na druhom poschodí bytového domu súpisné číslo XXXX, orientačné číslo X, na ulici X. v X. L., okres B., z ktorého odcudzil peňažnú hotovosť vo výške najmenej 1.600 Eur, pričom časť kostrových ostatkov poškodenej bola nájdená dňa 11. júla 2016 v katastri X. L., v rekreačnej oblasti V., pri starom oplotení bývalých ovocných sádov náhodným okoloidúcim A. L.. Za to mu podľa § 144 ods. 2, s poukazom na § 37 písm. h), písm. m), s použitím § 38 ods. 2, ods. 8, § 42 ods. 1, § 47 ods. 1 Trestného zákona uložil súhrnný trest odňatia slobody na doživotie. Podľa § 48 ods. 3 písm. a) Trestného zákona ho na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia. Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona z právoplatného rozsudku Okresného súdu Nitra, č.k. 6T/132/2011-452 vyhláseného dňa 26. júna 2012 zrušil výrok o súhrnnom treste odňatia slobody vo výmere tri roky a šesť mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, z právoplatného rozsudku Okresného súdu Zvolen sp. zn. 4T/18/2010 vyhláseného dňa 07. septembra 2011 zrušil výrok o súhrnnom treste odňatia slobody vo výmere jeden rok a štyri mesiace s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu tri roky, z právoplatného rozsudku Okresného súdu Zvolen sp. zn. 2T/56/2011 vyhláseného dňa 03. augusta 2011 zrušuje výrok o treste odňatia slobody vo výmere jeden rok a štyri mesiace s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu dva roky. Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona z právoplatného rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 1T/37/2013-316 vyhláseného dňa 11. septembra 2013 zrušil výrok o súhrnnom treste odňatia slobody vo výmere pätnásť mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, z právoplatného rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 3T/242/2012 vyhláseného dňa 27. marca 2013 zrušil výrok o treste odňatia slobody vo výmere osem mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona z právoplatného rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom, č. k. 2T/202/2007-715 vyhláseného dňa 05. novembra 2014 zrušil výrok o treste odňatia slobody vo výmere šesťnásť mesiacov a osemnásť dní so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Zároveň obžalovaný požiadal dňa 10. októbra 2018 o prepustenie z väzby na slobodu, ktorej súd prvého stupňa nevyhovel. Obžalovaný bol vzatý do väzby uznesením sudcu pre prípravné konanie Špecializovaného trestného súdu zo dňa 30. septembra 2017, sp. zn. 2Tp/27/2017, v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 12. októbra 2017, sp. zn. 5 Tost 35/2017, z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a), písm. c) Trestného poriadku. Väzba začala plynúť dňa 27. septembra 2017 o 13.55 hod. a vykonáva sa v Ústave na výkon väzby v Banskej Bystrici. Po zistení, že boli splnené všetky formálno-procesné podmienky pre vzatie sťažovateľa do väzby a jej trvanie (§ 72 ods. 2, ods. 4 a nasl. Tr. por.), najvyšší súd ďalej skúmal, či sú dané aj materiálne podmienky pre obmedzenie jeho osobnej slobody väzbou; v prvom rade to, či doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bola podaná obžaloba a vynesený rozsudok bol spáchaný, má znaky konkrétneho trestného činu a či je dané podozrenie, že ho mal spáchať sťažovateľ a to s takou mierou istoty, ktorá zodpovedá súčasnému štádiu trestného konania (§ 71 ods. 1 Tr. por.). Preskúmaním predloženého spisového materiálu v rozsahu zodpovedajúcom rozhodnutiu o väzbe obvineného dospel aj sťažnostný súd k záveru, že skutkové zistenia uvedené v rozsudku majú v tomto (pokročilom) štádiu konania dostatočnú oporu v doposiaľ zabezpečených dôkazoch, na ktoré v dôvodoch napadnutého uznesenia správne poukázal už prvostupňový súd. Dôvodné podozrenie, že obvinený mal spáchať trestný čin, za ktorý bol neprávoplatne uznaný za vinného je nateraz dostatočne preukazované predovšetkým výpoveďami svedkov K. F., G. F., Y. Y., J. F., E. O., utajeného svedka č. 1, C. L., závermi znaleckých posudkov i ostatnými listinnými dôkazmi. Námietky obžalovaného, že svedkovia vypovedali v jeho neprospech z dôvodu, že mu chceli poškodiť, zatiaľ neboli preukázané. Výpovede všetkých svedkov na seba logicky naväzujú a vo svojom súhrne preukazujú dôvodné podozrenie, že mal daný skutok spáchať. Z rozsudku súdu prvého stupňa vyplýva, že záver o vine nebol urobený výlučne a len na základe výpovede utajovaného svedka, ale naopak, že výpovede ostatných svedkov sú s výpoveďou utajeného svedka v súlade, korešpondujú a výpoveď utajeného svedka je len jedným z usvedčujúcich dôkazov, ktorý nateraz nie je dôkazom výlučným. Ak

obžalovaný namieta, že je usvedčovaný svedkami s kriminálnou minulosťou, tak najvyšší súd pripomína, že sám obžalovaný má kriminálnu minulosť a s osobami podobných charakteristík sa mal stretávať a vyhľadávať ich prípadnú kooperáciu na páchanie trestnej činnosti. Je potom len logické, že ak mal žiadať ich kooperáciu, tak ľudia i s kriminálnou minulosťou mohli poskytnúť usvedčujúce či iné svedectvá. Preto význam výpovedí týchto svedkov nemožno automaticky bagatelizovať len s poukazom, že v minulosti prišli do rozporu so zákonom, najmä ak sú logické a nerozporné. Zároveň je však potrebné uviesť, že bližšie posúdenie všetkých týchto skutočností vo vzťahu k rozhodnutiu o vine a treste bude prioritou konania o odvolaní obžalovaného voči rozsudku súdu prvého stupňa. Po zistení, že v preskúmvanej veci je daná aj základná materiálna podmienka pre existenciu a ďalšie trvanie väzby obvineného - dôvodné podozrenie zo spáchania skutku kladeného mu za vinu - podrobil najvyšší súd prieskumu záver Špecializovaného trestného súdu o existencii dôvodnej obavy, že v prípade ponechania na slobode sa bude útekou vyhýbať trestnému stíhaniu alebo trestu (§ 71 ods. 1 písm. a) Tr. por.) a bude pokračovať v trestnej činnosti, dokoná trestný čin, o ktorý sa pokúsil, alebo vykoná trestný čin, ktorý pripravoval alebo ktorým hrozil (§ 71 ods. 1 písm. c) Tr. por.), s týmto sa plne stotožnil a nad rámec dôvodov napadnutého uznesenia k veci dodáva: Rozhodovanie o väzbe z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 Tr. por. sa odohráva vždy v rovine pravdepodobnosti (nie istoty) vo vzťahu k dôsledkom, ktoré môžu nastať, ak nebude obvinený vo väzbe. Pri rozhodovaní o väzbe tak môže súd riziko úteku, kolúzneho správania alebo pokračovania v trestnej činnosti len odhadovať, a preto nie je nevyhnutne potrebné, aby zo strany väzobne stíhaných obvinených už k takýmto konaniam alebo k pokusom o ne došlo. Dôvody väzby pritom nemusia v konkrétnom prípade vyplývať iba z konania obvineného, ale môžu byť dané aj inými konkrétnymi skutočnosťami. So zreteľom na uvedené je v posudzovanej veci z pohľadu dôvodov tzv. útekovej väzby významné zistenie, že obžalovanému bol neprávoplatne uložený trest odňatia slobody na doživotie, teda trest nepochybne vysoký. Ako vyplýva z judikatúry najvyššieho súdu (R 90/2015) od verejného vyhlásenia rozsudku (§ 171 ods. 1 TP) treba väzbu obžalovaného chápať podľa čl. 5 ods. 1 písm. a) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ako „zákonné uväznenie po odsúdení príslušným súdom" a nie ako „zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie osobnej slobody za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu" podľa článku 5 ods. 1 písm. c) cit. Dohovoru. Vzhľadom na výmeru uloženého trestu alebo na zákonnú trestnú sadzbu trestu odňatia slobody ustanovenú za trestný čin, z ktorého bol obžalovaný (ešte neprávoplatne) uznaný za vinného, možno túto okolnosť považovať za „konkrétnu skutočnosť" v zmysle návety § 71 ods. 1 TP, z ktorej vyplýva „hrozba vysokým trestom" [§ 71 ods. 1 písm. a) TP]..... Na rozdiel od väzby od jej počiatku do momentu vydania neprávoplatného rozhodnutia súdu o vine a treste, ktorá sa považuje za pozbavenie osobnej slobody jednotlivca podľa článku 5 ods. 1 písm. c/ Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len Dohovor - vyhlásený pod č. 209/1992 v Zbierke zákonov), je pozbavenie osobnej slobody podľa článku 5 ods. 1 písm. a) Dohovoru - väzba po neprávoplatnom prvostupňovom rozsudku chápané skôr ako zákonne uväznenie po odsúdení príslušným súdom. Podľa tejto rozhodovacej praxe aj v prípade dlhotrvajúcej väzby riziko úteku neprávoplatne odsúdeného hrozí už len zo samotnej skutočnosti neprávoplatného odsúdenia na vysoký trest, ktoré sa od momentu vydania takého rozsudku považuje za uväznenie a nie za zákonne zatknutie alebo iné zbavenie osobnej slobody za účelom predvedenia pred súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu. Ak sú pritom oprávnené dôvody vedúce k domnienke, že je nutné zabrániť takej osobe v spáchaní trestného činu alebo v úteku po jeho spáchaní, sú splnené podmienky hrozby úteku uvedenej v § 71 ods. 1, písm. a) Tr. por. Ako už uviedol i súd prvého stupňa, obžalovaný nemá formálne evidované bydlisko na konkrétnej a stálej adrese, a i napriek tvrdeniu obžalovaného, že sa zdržiaval v nehnuteľnosti na K. M. v X. L., boli na neho v minulosti vydané príkazy na zatknutie a bol vzatý i do väzby, a to práve z dôvodu, že sa na uvedenej adrese nezdržiaval. Subjektívne tvrdenia obžalovaného, že išlo o nezákonné rozhodnutia na tejto situácii nič nemenia a sťažnostný súd nemá oprávnenie uvedené rozhodnutia revidovať. Aj podľa sťažnostného súdu preto i naďalej hrozí reálna obava, že v prípade prepustenia na slobodu sa bude obžalovaný vyhýbať prípadnému trestu, ktorý je bezpochyby trestom vysokým. Z pohľadu existencie dôvodov tzv. preventívnej väzby je významným zistenie, že obžalovaný je osobou s kriminálnymi sklonmi, opakovane sa dopúšťal trestnej činnosti a koristil z nej. Bol dosiaľ 13-krát súdne trestaný za násilnú i majetkovú trestnú činnosť, v roku 1978 dokonca za trestný čin vraždy. Vždy relatívne krátko po odpykaní trestu recidivoval a vrátil sa do výkonu trestu. I keď sú niektoré z trestných činov zahladené, súd môže pri úvahách o predispozíciách páchatel'a k

d'alsiemu páchaniu trestnej činnosti prihladiť i k zahladeným trestom, pretože zahladením trestu nezaničí skutočnosť, že trestný čin spáchaný bol a že ho spáchala určitá osoba. Hlavným motívom páchania trestnej činnosti obžalovaným v minulosti bola prevažne snaha sa obohatiť, ktorá mala aktuálne vyústiť do spáchania najzávažnejšej formy trestnej činnosti. Samotná skutočnosť, že sa obžalovaný počas predchádzajúcich výkonov trestu správal „bezproblémovo“ nemá na posúdenie existencie dôvodov väzby v tomto smere žiadny vplyv. Napokon i z vykonaných znaleckých posudkov vyplýva, že agresivita patrí medzi zvýraznené štruktúry jeho osobnosti, je u neho prítomné mimoriadne vysoké riziko recidívy trestnej činnosti a perspektíva jeho resocializácie je považovaná za nepravdepodobnú, resp. vylúčenú. Aj podľa sťažnostného súdu preto i naďalej hrozí reálna obava, že v prípade prepustenia na slobodu bude obžalovaný pokračovať v páchaní predovšetkým násilnej trestnej činnosti. So zreteľom na uvedené si najvyšší súd napokon v celom rozsahu osvojil aj úvahy Špecializovaného trestného súdu, ktoré ho viedli k záveru, že náhrada väzby prijatím písomného sľubu či dohľadom probačného a mediačného úradníka, prípadne i za použitia monitorovacieho zariadenia, nepredstavuje dostatočnú a spôsobilú alternatívu, ktorá by bola v tomto štádiu konania spôsobilá odstrániť obavu zakladajúcu dôvody väzby, tak ako sú konštatované vyššie. Odhliadnuc od skutočnosti, že obžalovaný je stíhaný za obzvlášť závažný zločin, a nahradenie väzby vyžaduje existenciu výnimočných okolností, už samotný spôsob, akým mal obvinený trestnú činnosť spáchať, vylučuje nahradenie väzby inými, miernejšími a menej invazívnymi inštitútmi. Nahradenie väzby by sa tak zjavne minulo účinkom a do úvahy neprichádza. Na námietky obžalovaného, že o vzatí do väzby nerozhodoval zákonný sudca musí najvyšší súd uviesť, že s týmito námietkami sa vyrovnal v uznesení sp. zn. 5Tost/1/2018 zo 04. januára 2018 keď uviedol, že rozhodovanie o väzbe prebehlo v súlade s príslušným rozvrhom práce a sudca pre prípravné konanie, ktorý o väzbe rozhodol rozhodoval následne i ďalšie otázky súvisiace s väzbou. Na ďalšiu námietku, že najvyšší súd uznesením zo dňa 06. septembra 2018 zamietol jeho sťažnosť voči rozhodnutiu o jeho neprepustení z väzby, pričom už 05. septembra 2018, teda deň pred rozhodnutím oznámil do ÚVV, že jeho žiadosť bola zamietnutá, a preto o jeho sťažnosti preto bolo rozhodované skôr, než to mohlo byť prejednané na verejnom zasadnutí musí najvyšší súd uviesť, že o sťažnosti bolo rozhodované dňa 06. septembra 2018 a v ten deň (po vykonaní verejného zasadnutia) bolo i faxom do ÚVV oznámené, že sťažnosť bola zamietnutá. Je pravda, že na oznámení je dátum 05. septembra 2018, je však zrejmé, že sa jedná len o písársku chybu, ktorá na zákonnosť rozhodnutia nemá žiaden vplyv. Vo vzťahu k podanej námietke zaujatosti voči konajúcemu senátu súdu prvého stupňa, podanej bezprostredne po vyhlásení napadnutého uznesenia, musí sťažnostný súd uviesť, že sa jednalo jednak o námietku opakovanú a jej predmetom bol len procesný postup súdu. Súd prvého stupňa teda správne postupom podľa § 32 ods. 6 o takejto námietke nerozhodoval. Z uvedených dôvodov považoval najvyšší súd sťažnosť obžalovaného za nedôvodnú, a preto ju zamietol.

Poučenie :

Proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná.

